

Έκ τοῦ ὄρᾶν το ἑρᾶν της Ντένιας Τσομπάνογλου, Γ3

λέει η καθηγήτρια. Αρχαίο ρητό. Δεν άκουσα τη μετάφραση. Το κουδούνι είχε χτυπήσει ήδη. Προαύλιο, στο γνωστό μέρος. Παραδίπλα στις μπασκέτες. Άρχισα να κοιτάω γύρω γύρω. Σε ψάχνω. Ψάχνω το χαμόγελό σου, το βλέμμα σου, τα μάτια σου. Θα γνώριζα τα μάτια σου σε χίλια μάτια ανάμεσα.

Κάποια στιγμή σε βρίσκω και όλες οι αναμνήσεις ξαναέρχονται στο μυαλό μου. Τόσες υπέροχες στιγμές. Σε κοιτάζω επίμονα. Περιμένω να με κοιτάξεις κι εσύ. Μόνο για μια στιγμή. Τότε δε θα χρειαζόταν να ενοχλήσουμε τις λέξεις. Δε γύρισες ποτέ.

Το βλέμμα μου δε θα σταματήσει να σε ψάχνει σε κάθε διάλειμμα, ταξιδεύει πια μόνο του στο προαύλιο. Γνωρίζω πως εσύ δε με βλέπεις. Απλά να ξέρω τι κάνεις. Τίποτα παραπάνω.